

Потрібно зазначити, що більшість учителів позитивно поставилися до розмежування навчального процесу й релігії та ратувала за так зване безрелігійне (арелігійне) виховання, розуміючи, що: 1) насадження антирелігійної пропаганди в школі призведе до конфлікту з віруючими батьками, яких у країні ще була велика кількість; 2) антирелігійне виховання лише нашкодить, наштотує дітей на релігію; 3) учительство ні на теоретичному, ні на методичному рівні не підготовлене до такої роботи; 4) для виховання свідомих атеїстів досить матеріалістично витриманих шкільних програм. Наркомат освіти також до певного часу притримувався такої позиції, і тому до 1928 р. навчально-методична література та програмовий матеріал були позбавлені питань антирелігійної пропаганди [6, с.44-45]

Учитель мусив здійснювати антирелігійну роботу не тільки на уроках, а й у позаурочний час, зокрема у гуртках, та працювати з віруючими батьками, виголошуючи доповіді, проводячи бесіди й диспути, організовуючи вечори й екскурсії антирелігійного характеру. Це мотивувалося тим, що деякі питання антирелігійної пропаганди шкільними програмами не охоплювалися, а тому їх необхідно було поглиблювати й опрацьовувати додатково. Тому основною

формою проведення антирелігійної роботи були гуртки юних безвірників,

шкільні осередки СВБ, які не без примусу насаджувалися в школах. За повідомленням газети "Войовничий безвірник", із 1930 по 1932 рр. кількість

ЮВБ (Юні войовничі безвірники) зросла з 200 тисяч до 700 тисяч осіб [7, с.2]

У спеціальному декреті, прийнятому ВУЦВК у листопаді 1922 р., а також у §29 Кодексу законів про народну освіту в Україні було записано: "Викладання віровчення в навчально-виховних закладах учням, а також у церквах, молитовних будинках і приватних

будинках - особам, що не досягли 18- річного віку, забороняється" [5, с.95].

Щодо закону «про школу» - то його очікувала значна частина суспільства, адже він мав регулювати освітні справи в країні, принаймі в найближчому 1920-21рр. навчальному році.

В іншому повідомленні рубрики «Хроніка» населення дізналось про відкриття посади завідуючого середньою освітою при відділі народної освіти Подільської народної управи [3, с.3]

Метою введення цієї посади в штат відділу народної освіти було покращення догляду за станом середньої освіти в Подільській губернії. А для поліпшення навчального процесу в школах даного типу потрібно було вивести всю сітку середніх шкіл в окремо чітко налагодженню і дієву структуру.[4, с.3]

Отже, атеїзація глибоко і міцно вкоренилася в школі, стала однією з основних ланок ідеологічної роботи. Партійне керівництво постійно тримало в полі зору питання роботи школи, коректуючи й впливаючи на зміст і форми навчально-виховного процесу, подавляючи самостійність і незалежність учителя, його педагогічну ініціативу й творчість. Командно-адміністративна система не допускала й стійко боролася «проти всіляких спроб протягнути в дитяче середовище чужу пролетаріатові ідеологію»

Сьогодні ми всі з глибокою тривогою говоримо про кризу та хворобливі явища серед молоді – злочинність, цинізм, апатію, пошуки гострих відчуттів, які серед наших дітей ростуть у геометричній прогресії. Точний діагноз хворобі нашої освіти, зробив видатний педагог К.Ушинський, який ще півтора століття тому застерігав: «Атеїстичне виховання дітей – це потвора без голови». Наш народ, наша освіта спробували сім десятиліть проіснувати без Бога. Оті плоди атеїстичного виховання дітей ми й пожинаємо тепер.

Література

1. Колесник О.В. // Політика радянської влади стосовно антирелігійного виховання в школах Поділля у 20 – на початку 30 рр. XX ст. – С.13 – 22.
2. Славуа Г. Запровадження антирелігійного виховання в навчальних закладах України у 20-30-ті рр. / Г. Славуа // Релігійна освіта в Україні (перша пол. XX ст.): збірка наукових праць / В. О. Пашенко (відп. наук. ред.). - Полтава, 1997. - С. 42-67.
3. Хроніка // Голос Подольської церкви. - №20.
4. Хроніка // Голос Подольської церкви. - №15 – 41 - 47.
5. Седюлин А. Законодавство о религиозных культах / А. Седюлина. - М. : Юридическая литература, 1974. - 95 с.
6. Славуа Г. Запровадження антирелігійного виховання в навчальних закладах України у 20-30-ті рр. / Г. Славуа // Релігійна освіта в Україні (перша пол. XX ст.): збірка наукових праць / В. О. Пашенко (відп. наук. ред.). - Полтава, 1997. – С.44-45.
7. Газета «Войовничий безвірник», - 1932 - 6 березня. С. 1 – 6.

УДК 657:331.2

ОБЛІК ОПЛАТИ ПРАЦІ В СУЧАСНИХ УМОВАХ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Зозуля Л.; Западнюк Ю. – ст. 3 курсу

Науковий керівник. – викладач Циганчук В.А.

Вінницький коледж економіки та підприємництва THEU

Перехід України до ринкової економіки зумовив посилення матеріальної зацікавленості людей, тому основним джерелом доходів найманих працівників була, є, і надалі залишатиметься заробітна плата. Нині саме їй належить переважаюче значення в мотиваційному механізмі. Відповідно до статті 1 Закону України “Про оплату праці” заробітна плата - це винагорода, обчислена, як правило, у грошовому виразі, яку за

трудоим договором власник або уповноважений ним орган виплачує працівникові за виконану роботу [1].

Ефективність оплати праці має також значний вплив на кінцевий результат діяльності працівників, що забезпечує стабільний ріст продуктивності. Проблеми оплати й стимулювання праці мають досить велике значення, тому пошук шляхів удосконалення оплати праці залишається актуальним й досі.

Дослідження провідних науковців в працях та публікаціях таких, як Бутинець Ф.Ф., Гарасим П.М., Голова С.Ф., Пушкар М.С., Задорожний З.В., Крупка Я.Д., Пушкар М.С., Редько О.Ю., Рудницький В.С., Сопко В.В., Фаріон І.Д. та інших щодо проблемних питань обліку оплати праці на даний час показує, що ці моменти так і залишаються не до кінця вирішеними.

Метою обліку розрахунків з оплати праці є встановлення достовірної інформації, яка знаходить своє відображення у фінансовій звітності, бухгалтерському обліку та первинних документах щодо повноти, об'єктивності, достовірності та законності з питань дотримання трудового законодавства і розрахунків з оплати праці.

Облік заробітної плати в системі рахунків — це синтетичний облік нарахування і розподілу заробітної плати, визначення належної суми працюючим і віднесення нарахованої оплати праці на відповідні рахунки витрат за статтями і об'єктами калькулювання.

В організації нарахування і виплати заробітної плати, коли треба приймати конкретні рішення що до вибору форм і систем оплати праці, умов і розмірів преміювання тощо, необхідно враховувати багато різних чинників.

Різкі зміни в організаційному механізмі, що склалися, насторожують і лякають людей, спричиняють інколи мають неусвідомлений опір. Незначні зміни сприймаються колективом легше, але вони, як правило, малоефективні. Тому потрібна певна послідовність, зваженість під час запровадження принципово нових систем заробітної плати.

Перебудова економіки в напрямку всілякого розвитку ринкових відносин як неодмінну умову

повинна супроводжуватися посиленням соціальної підтримки працівників. Стосовно заробітної плати, то вона повинна формуватися насамперед таким чином, щоб рівень оплати праці забезпечував нормальне відтворення робочої сили відповідної кваліфікації, а зростання прибутку відбувалося не за рахунок надмірної інтенсивності праці працівника, а за рахунок раціональної організації виробничого процесу і підвищення технічного рівня виробництва, полегшення процесів праці.

Отже, дослідивши проблеми обліку заробітної плати можна розглядати її з кількох позицій: виходячи із визначення заробітної плати яка є найважливішим елементом фонду оплати праці з точки зору бухгалтерського обліку, та як перетвореної форми вартості робочої сили через відшкодування усіх необхідних затрат на її фізичний та моральний елементи.

Провівши дослідження з питань оплати праці пропонується здійснювати виплату заробітної плати працівникам пластиковими картками, що дасть змогу широко використовувати безготівкові форми розрахунків, які полегшують побут людей. Також пропонуємо здійснити підготовку та підвищення кваліфікації працівників, адже організація буде більш зацікавлена у рості своїх кадрів - висококваліфікованих спеціалістів, які будуть здібні забезпечити реалізацію виконання складніших питань. Як відомо оплата праці в Україні має низький рівень, що теж негативно впливає на роботу працівників, адже вони не зацікавлені у досягненні високих кінцевих результатів. Тому необхідно провести ряд реформ які б змогли вирішити дану проблему.

Література :

1. Про оплату праці: Закон України від 24 березня 1995 року №108/95 ВР зі змінами і доповненнями // <http://zakon.rada.gov.ua>
2. Папуша Н. С. Теоретичні аспекти управління оплатою праці на підприємстві / Н. С. Папуша // Економічний аналіз: Збірник наукових праць. Тернопільський національний економічний університет. - Тернопіль: Видавництво Тернопільського національного економічного університету «Економічна думка», 2010. - С. 313-315.
3. Щупак А. Проблеми обліку розрахунків з працівниками підприємства / А. Щупак. – 2010. – www.udau.edu.ua
4. Лепьохіна І.О. Теоретичні аспекти формування заробітної плати та її функції / І.О. Лепьохіна // Вісник ЖДПУ.- 2011.-№2(26)
5. Малинський А.П. Удосконалення обліку розрахунків з оплати праці / А.П. Малинський. – 2010. - www.rusnauka.com.ua

УДК 657.012.12

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІЧНОГО АНАЛІЗУ

Попик С.Р., Будник К.О. – ст. 3 курсу, гр. БОвн-31

Науковий керівник – викладач Гриник О.І.

Вінницький коледж економіки та підприємництва THEU

Економічний аналіз як найважливіша складова економічних наук, у вирішальній мірі визначає достовірність та надійність висновків, які робляться в відношенні стану, перспектив розвитку та ефективності діяльності суб'єктів господарювання різного рівня. Посилиться значення аналізу фінансових позицій підприємств, інноваційно-інвестиційного, маркетингового аналізу тощо. Таким чином, питання щодо напрямів розвитку економічного аналізу в сучасних умовах потребує подальшого дослідження.

Теоретико-методологічним аспектам економічного аналізу присвячені праці багатьох вітчизняних та зарубіжних науковців. Серед них: М. І. Баканов, С. Б. Барнгольц, І. А. Бланк, Н. Р. Вейцман, В. М. Івахненко, І. І. Каракоз, С. З. Мошенський, Г. В. Савицька, М. І. Туган-Барановський, В. І. Самборський, А. Я. Усачов, М. Г. Чумаченко, Г. В. Шадріна, А. Д. Шеремет та інші вчені.

Аналітико-синтетичний процес, що відображає суспільні явища, процеси виробництва та обміну,